

[Svend Auken]

stedet for at samle kræfterne. Filosofien er vistnok den, at jo mere afstand og ufordragelighed der er mellem mennesker, jo større er tilskyndelsen til at gøre en ekstra indsats. Virkeligheden bekræfter heldigvis ikke disse liberale teorier. Tværtimod ved vi, at ufordrageligheden og utrygheden fremmer ineffektivitet og mismod.

Tydeligst kan vi se denne udvikling i den offentlige sektor. Trods den megen smukke snak om modernisering fungerer den offentlige sektor dårligere og dårligere, og de offentligt ansatte føler sig med rette virkelig udsat for dårlig behandling. Deres løn- og arbejdsvilkår er blevet drastisk forringet, og hver gang regeringen skal finde en syndebug for den manglende succes, er det blevet de offentligt ansatte, der har måttet holde for. Det er både en uretfærdig og en uklog politik at lægge de ansatte i den offentlige sektor for had.

De borgerliges negative indstilling til den offentlige sektor har mange skadevirkninger; den er gået hårdt ud over de svageste grupper som f.eks. de syge og de arbejdsløse, som den har ramt hårdt. Sygehusvæsenet har på grund af nedskæringer nået en kritisk grænse, og mangel på uddannelsesmuligheder, teknologisk udviklingsindsats, forskning og satsning på eksport- og erhvervsfremme hæmmer i høj grad erhvervenes konkurrenceevne.

Jeg noterede mig godt nok, at statsministeren gjorde opmærksom på det program, et antal ministre fremlagde i går om forskning og udvikling. Statsministeren sagde, at det havde været længe undervejs, ja, man kan sige, at næsten 4 år undervejs har dette program været. År efter år har oppositionen bebrejdet regeringen, at man ikke gjorde noget for virkelig at gennemføre den nødvendige teknologiske omstilling. Vi har også været vidende om, at den tidligere industriminister gang efter gang forgæves er gået til sine økonomiske kolleger i regeringen for at få bevilget penge til virkelig at gøre noget, og så kommer man nu her – med stor skadevirkning for dansk industri, fordi man kommer så sent – og gør sig til af, at man nu omsider vil gøre en ekstra indsats med strukturpolitik og selektive initiativer, det, som man jo ellers tidligere altid var så negativ over for, når socialdemokratiet anbefalede det.

Et nyt flertal med et styrket socialdemokrati vil ikke besvare den kortsynede konfrontationspolitik med en konfrontationspolitik med modsat fortegn. Vi tror ikke på værdien af splid og utryghed. Tværtimod har de sidste 4 år vist, at danskerne i fællesskab kunne have magtet deres samfunds problemer. For at sige det tydeligt: vi vil ikke udsætte arbejdsgivere, industrifolk og andre erhvervskredse for den samme arrogance, hvormed den nuværende regering f.eks. har behandlet dansk fagbevægelse. Åbenhed og et langsigtet perspektiv er det positive svar på den herskende idéfattigdoms fordomme. Derfor indbyder socialdemokratiet alle positive kræfter herhjemme til en samfundspolitik med perspektiv og retfærdighed. Danmark har under den nuværende regering fået en enestående økonomisk chance, med økonomisk opsving og faldende priser. Denne chance burde bruges til at indrette et mere retfærdigt, et mere menneskeligt samfund og til at få skik på økonomien.

Desværre er ingen af delene lykkedes. Menneskeligt set går udviklingen den gale vej. Stigende velstand for den bedst stillede del af befolkningen giver sig ikke udslag i velfærd for hele befolkningen. Symptomerne på, at der er noget galt, er tydelige: alkohol- og medicinforbruget er stærkt stigende, forureningen tager til igen, drikkevandet er truet i store dele af vort land. En lille ting, som alligevel viser, hvor alvorligt det går i den gale retning, er meldingerne om, at der i år er 54 færre steder i Danmark, hvor man kan bade uden sundhedsrisiko.

De mange nye biler giver øget trafikthæthed, længere køer og en uhyggelig vækst i antallet af alvorlige trafikulykker. Den meningsløse vold i samfundet er også alvorligt stigende, og befolkningens følelse af utryghed og retsløshed breder sig. Over- og Underdanmark kommer længere og længere fra hinanden.

Statsministerens evige omkvæd i denne debat er, at man gør klogt i at feje sorgerne ind under gulvtæppet og så i kor efter ham sige: alt går ufattelig godt i Danmark. Der er kommet noget næsten magisk besværgende i denne særegne form for konservativ woodoo-optimisme.

Regeringen har næppe leveret konstruktive svar på et eneste af tidens brændende spørgsmål. Tværtimod skærpes ulighederne og fru-